

Ἄπὸ καλὰ τοῦ τόμου εἶναι ἐπίσης καὶ τὸ “Μιά περιπέτεια
χωρὶς μετακίνηση” γραμμένο μὲ δύναμη καὶ τέχνη.

ΜΕΛΗ ΝΙΚΟΛΑΪΔΗ “Τὸ κλεισμένο σπίτι”. Ἀθήνα 1928.

Εἶχαμε διαβάσει ἕνα διήγημα τοῦ κ. Νικολαΐδη καὶ εἶχαμε
παρατηρήσει πὺς γιὰ νέου δουλειὰ ἦτανε πολὺ ἀξιοπρόσεχτη. Δια-
βάσαμε καὶ “Τὸ κλεισμένο σπίτι”, δὲν μᾶς ἱκανοποίησε ὅπως πε-
ριμέναμε, εἶναι πολὺ ρηχὰ παρμένο ρωμάντζο πού οἱ ἀπιθανότη-
τες μὲ τὴν πιθανὴ πραγματικότητα ἀλληλοχτυπιοῦνται ὄχι πρὸς
ὄφελος τοῦ βιβλίου.

Ἡ ψυχολογία τῆς Πολίνας ὑστερεῖ καὶ τὸ ὅλο ἔργο μοιάζει
ἐπιφανιακό. Ὁ συγγραφέας ζεῖ ἀκόμα φαίνεται στὴν περίοδο τῆς
φαντασίας πού δὲν ἦρθε σ’ ἐλάφῃ μὲ τὸ βάθος τῶν πραγμάτων.

Τὸ ὕφος του ἀρκετὰ γαργὸ σὰν ἀπὸ ἄνθρωπο πού γράφει εὐ-
κολα. Νὰ προσέχει ὁμως ὁ κ. Νικολαΐδης στὸ τρόπο τῆς παρουσί-
ασης δὲν μπορεῖ π.χ. νὰ μιλοῦν δυὸ ἄνθρωποι καὶ μάλιστα νὰ
συζητοῦν ὁ ἕνας ἀπὸ μέσα καὶ ὁ ἄλλος ἀπ’ ἔξω ἀπὸ μιὰ κλεισμέ-
νη πόρτα. Ὅσο καὶ νᾶναι σοβαρὰ τὰ ὅσα λένε τὰ πρόσωπα αὐτὰ
ὁ ἀναγνώστης προσέχει περισσότερο στὴν κωμικότητα τῆς σκηνῆς.

Μ’ ὅλα αὐτὰ ὁ κ. Νικολαΐδης μὲ τὸν καιρὸ καὶ μὲ προσοχὴ
νομίζομε πὺς θὰ γράφει πολὺ καλύτερα πράγματα.

Ρ. Σ.

ΒΙΒΛΙΑ ΠΟΥ ΛΑΒΑΜΕ

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ Ν. ΒΟΥΤΥΡΑ “Ἀπὸ τῆ γῆ στὸν Ἄρη”. Ἀθήνα 1929.

“Ἦταν καὶ δὲν ἦταν” λαϊκὰ παραμῦθια διαλεγμένα ἀπτὴν κ.
Εὐδ. Ἀθανασούλα. Ἐκδ. Οἶκος Δημητράκου. Ἀθήναι 1929.

RAVINDRANATH TAGORE “Τὸ Μισόγεμο φεγγάρι”. Μεταφρ. Ε.
Λαγοπούλου-Ἀποστολίδου. Ἐκδ. Στοχαστῆ Ἀθήνα.

ΚΑΙΣΑΡ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ “Ὁ παράφωνος αὐλὸς”. Ἐκδ. Οἶκος Α.
Τ. Ράλλη. Ἀθήνα 1929.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ, ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ

“Πρωτοπορία” Διευθυντῆς Φῶτος Γιοφύλλης. Μάρτης 1929,
μὲ συνεργασία Ψυχάρη, Παπατζώνη, Γιώργου Βαλιταδώρου. Τὸ
τεῦχος ἔχει τὴν ξυλογραφία τοῦ Γαλάνη “Ξεδιαντροπιές” καὶ μιὰ
ἐλαιογραφία “Γυμνὸ” τοῦ ζωγράφου Γιάνη Μηταράκη ἀπτὴν τε-
λευταία του ἐκθεσὴ στὴν Ἀθήνα.

• **Ελληνικά Γράμματα** 15 Μαρτίου 1929. Ξεχωρίζομε τὸ ποίημα τοῦ Οὐράνη “Μιά μάταιη ἀπάντηση...” καὶ τὴ συνεργασία τοῦ κ. Φ. Κόντογλου.

“**La Revue Nouvelle**” Novembre 1928. Τὸ περιοδικὸ αὐτὸ εἶναι πάντα ὄλο ζοιὴ καὶ κίνησις. Οἱ συνεργάτες του νεωτεριστὲς προσπαθοῦν νὰ δημιουργήσουν καινούργιες φόρμες νὰ δώσουν κάτι δικό τους, κάτι συγχρονισμένο. Τὶς μοντέρνες τάσεις τὶς ἀγκαλιάζει τὸ περιοδικὸ μὲ ἐνθουσιασμὸ ἀκόμη κι’ ὅταν τὶς βρῖσκει ἔξω ἀπὴ γαλλικὴ φιλολογία, μεταφράζοντας τὰ ξένα ἔργα ἐκεῖνα ποῦχουν δικό τους καινούργιο ξεχωριστὸ χαρακτῆρα.

Στὸ τεῦχος αὐτὸ βρῖσκομε τὴν “**Octavie**” τοῦ Ramon Del Valli-Inclan μεταφρασμένη ἀπὸ ἰσπανικὰ ἀπὸν Ernest Labalut.

Ὁ J. H. Lévesque γράφει γιὰ τὸν νεωτεριστὴ συγγραφέα Georges Ribemont-Dessaignes.

Οἱ βιβλιοκρισίαι τοῦ περιοδικοῦ ἐνδιαφέρουσες, γραμμένες μὲ εὐθυκρισία. Ὁ γνωστὸς λόγιος κ. Y. Manuel Lelis γράφει γιὰ τὸ βιβλίον τῆς Colette *La Naissance du jour* γιὰ τὴ *Magie Noire* τοῦ Paul Morand γιὰ τὸ *Traité du Style* τοῦ Louis Aragon γιὰ τὸ “**Paradis des Nègres**” τοῦ Carl Van Vechen καὶ γιὰ ἄλλα.

• **Νέα Ἔστια**, δεκαπενθήμερο περιοδικὸ, Ἀθήνα.

• **Νέα Ἐπιθεώρηση** Φλεβάρη 1929. Ἀπὴν συνεργασία τοῦ τεύχους ξεχωρίζομε τὶς ὡραίες πρόξες ἀπὸ “τὸ βιβλίον τοῦ μοναχοῦ” τοῦ ἐκλεκτοῦ λογοτέχνη Νίκου Νικολαΐδη. Πάντα σὲ μιὰν ἀναμονή, γιὰ κάτι ποῦ θάναί μιὰ ἀλλαγὴ.

„ Πάντα σὲ μιὰν ἀπαντοχὴ — γροικᾶ φωνὴν ἐσώψυχη ποῦ μουρμουρίζει μυστικὰ κάθε πρωτῆ.

„ — Σήμερα θᾶρθει;... θᾶρθει...

„ — Σήμερα θᾶρθει... ἀλλὰ... τί;... τί;

„ — Ἡ Ἀλλαγὴ;...

„ Πάντα σὲ μιὰν ἀναμονή”.

• **Ἰόνιος Ἀνθολογία** Ζάκυνθος. Ἰανουάριος - Φεβρουάριος 1929. Ξεχωρίζομε στίχους τῆς Μυρτιώτισσας καὶ τοῦ Σιγούρου καὶ πεζὰ τῆς κ. Μαριέττας Μινώτου.

• **Προή**. Συμπαθητικὴ ἢ προσπάθεια τῶν νέων ποῦ βγάζουν αὐτὸ τὸ περιοδικὸ. Τοὺς εὐχόμεσθε κάθε προκοπὴ. Στὸ τεῦχος τοῦ Φεβρουαρίου βρῖσκομε ἓνα ἀνέκδοτο ποίημα τοῦ Κ. Γ. Καρυωτάκη “**Κυριακὴ**” καὶ συνεργασία “**Ἑλλης Δασκαλάκη, Σοφίας Μαυροειδῆ, Ὁρέστη Λάσκου καὶ ἄλλων.**

“Ο Σύγχρονος πολιτισμός και ἡ Ἐκπαίδευσις” ὑπὸ Καλλιόρης Ἐλεοπούλου, καθηγητρίας, «*Ερμυνα*». Φεβρουάριος. Ἡ συγγραφεὺς προφανῶς σκέφθηκε πολὺ πάνω στὸ θέμα της καὶ μᾶς δίνει μὲ σαφήνεια τὶς γνώμες της.

“*Libre*” δίμηνο περιοδικό, Montpellier, Herault France.

“*Κόσμος*”. Τὸ περιοδικό αὐτὸ ποὺ ἄρχισε νὰ βγαίνει στὸ Παρίσι θὰ ἐξακολουθήσει στὸ Κάιρο τὴν ἔκδοσίν του μὲ ἀρχισυντάκτη καὶ ἐπιμελητὴ τῆς ὕλης τὸν γνωστὸ φίλο λόγιο κ. Γ.Σ. Βερβενιώτη. Ἐλπίζομε πὼς καὶ τὸ ἀνάλαβε ὁ κ. Βερβενιώτης τὸ περιοδικό αὐτὸ θὰ πάει μπροστά.

“*Πανόγραμμα*” εἰκονογραφημένη μηνιαία καλλιτεχνικὴ καὶ φιλολογικὴ ἔκδοσις. Ἀλεξάνδρεια - Κάιρον. Στὸ τεῦχος τοῦ Δεκεμβρίου βρῖσκομε τρία ὠραία ποιήματα τοῦ Κ. Ν. Κωνσταντινίδη.

“*Ναυτικὴ Ἑλλάς*” μηνιαῖο εἰκονογραφημένο περιοδικό, 31 Ἰανουαρίου 1929. Στὴν πρώτη σελίδα δημοσιεύεται τὸ ποίημα τοῦ Μ. Μαλακάση “*Ρεμβασμοί*”.

Ἡ “*Ἀγροτικὴ Ζωὴ*” εἶναι χρησιμότατο ὄργανο γιὰ τὴ γεωργικὴ καὶ κτηνοτροφικὴ ζωὴ τῆς Ἑλλάδας. Τὸ τεῦχος τοῦ Ὀκτωβρίου ἔχει ἄρθρα γιὰ τὴ δενδροκομία (Κρήτη), γιὰ τὴ δαμασκηλιά τῆς Σκοπέλου, γιὰ τὸ διάλεγμα τῆς ἀγελάδας. Ἐνας πίνακας μᾶς δείχνει τὴν πρόοδο τῆς Ἑλλάδας στὴν κτηνοτροφία κατὰ τὰ τελευταῖα ἕξι ἔτη. Τοῦ κ. Τσαλίκη τὸ ἄρθρο “*Μυθικαὶ παραδόσεις περὶ τοῦ σπληνάνθρακος τῶν ἀγροτικῶν καὶ οἰκιακῶν ζώων*” μᾶς δίνει κιόλας σὲ μιὰμιση στήλῃ τοῦ περιοδικοῦ ἓνα δεῖγμα τῆς λαϊκῆς γλώσσας ἑνὸς χωριοῦ τοῦ Νομοῦ Τρικκάλων. Στὸ τεῦχος τοῦ Νοεμβρίου σημειώνομε ἄρθρο τοῦ κ. Γάνωση, τμηματάρχῃ τοῦ Ὑπουργίου Γεωργίας “*Τί μᾶς ἔλεγε ὁ δάσκαλός μας γιὰ τὴν γεωργία*”.

“*Φοιτητικὴ Συντροφιὰ*” Δεκαπενθήμερη φοιτητικὴ ἐφημερίδα, Ἀθήνα. Ἔχει ἓνα ἄρθρο “*Ἡ γλῶσσα τοῦ Λαοῦ*” ὅπου ἀνακεφαλαιώνεται ἡ ἱστορία τοῦ δημοτικισμοῦ.

“*La Semaine Egyptienne*”. Τὸ πολὺ καλὸ αὐτὸ περιοδικό τοῦ Κάιρου δημοσιεύει στὸ τεῦχος 15 Φεβρουαρίου συνέντευξιν μὲ τὸν γνωστὸ γάλλο συγγραφέα, ποὺ ἦρθε τελευταῖα στὴν Αἴγυπτο Georges Duhamel, ὁ κ. F. Leprette ἔχει ἄρθρο “*Georges Duhamel poète*” καὶ στίχους τοῦ τελευταίου, καὶ ὁ κ. Et. Meriel γιὰ τὸ ἔργο τοῦ Duhamel.

Στὴν εἰκονογράφησιν βρῖσκομε δυὸ θαυμάσιους πίνακες τῶν ζωγράφων Ἀλεξανδρίδη καὶ Στεφανοπούλου.

Στὸ τεύχος τῆς 16ης Μαρτίου βρῖσκομε μεταφρασμένη ἄπτόν Η. Pernot τὴν “Λήθη” τοῦ Μαβίλη καὶ σκίτσο τοῦ διηγηματογράφου καὶ ζωγράφου Ν. Νικολαΐδη καμωμένο ἄπτόν ἴδιο.

“Cinégraphie Journal” πάντα ἐνήμερο στὴν καλλιτεχνικὴ καὶ κινηματογραφικὴ κίνηση μὲ εἰκόνες ἐνδιαφέρουσες. Στὸ τεύχος τῆς 14 Φεβρουαρίου τυπώνεται στὸ ἐξώφυλλο ἕνας ὡραῖος πίνακας τῆς ζωγράφου Λυμπεροπούλου “Γλυκειὲς θύμῃσες”.

• **Ἀλήθεια**, ἐφημερίδα τῆς Λεμεσοῦ. Σ’ ἕνα φύλλο τοῦ Δεκεμβρίου εἶδαμε ἀνταπόκριση ἐξ Ἀλεξανδρείας στὴν ὁποία δίδονται λεπτομέρειες γιὰ τὸν Σύλλογο Ἀποφοίτων τῆς πόλης μας καὶ γιὰ τὴν ὀφελιμώτατη δρᾶση του — παροχὴ βιβλίων δωρεὰν εἰς πτωχοὺς μαθητὲς, πληρωμὴ τῶν τραμβαγιατικῶν στοὺς πῶ πτωχοὺς, ἴδρυσή τριῶν μαθητικῶν βραβείων, ἴδρυσή ἀθλητικοῦ τμήματος, προσπάθεια γιὰ ἐξεύρεση θέσεων γιὰ τοὺς ἄνευ ἐργασίας ἀποφοίτους, χορήγησις βοηθημάτων εἰς ἀποφοίτους σπουδάζοντες ἐπιστῆμες στὸ ἐξωτερικόν.

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

Ἡ ΕΚΘΕΣΗ τῆς ἐκλεκτῆς Ἀλεξανδρινῆς ζωγράφου Δδας Εὐγενίας Λυμπεροπούλου — αἴθουσα Ἑλληνικῆς Λέσχης, 9-24 Φεβρουαρίου — εἶχε πολλὴ ἐπιτυχία.

Τὸ ταλέντο τῆς καλλιτέχνιδας αὐτῆς ἔχει ἐλκύσει τὴν προσοχὴν μας ἄπτόν καιρὸ πού βλέπαμε ἔργα της—σταλμένα ἀπτό Μόναχο ὅπου σπούδαζε — σὲ ὁμαδικὰς ἐδῶ ἐκθέσεις, καὶ μὲ ξεχωριστὸ ἐνδιαφέρον εἶδαμε τὴν συγκεντρωμένην ἐργασία της.

Ἀπὸ τὴν Λυμπεροπούλου περιμένομε πολλὰ. Ἔχει ζωγραφικὰ στοιχεῖα καὶ τεχνικὴ τέτοια πού δίχως ἄλλο θὰ ἐξελιχθεῖ σὲ ζωγράφου προορισμένη νὰ ξεχωρίσει ὄχι μόνον στὴν Ἀλεξάνδρεια ὅπου ἤδη μὲ τὴν ἐκθεσὴν της πῆρε μιὰ θέσιν, ἀλλὰ καὶ γενικὰ στὴν ἐλληνικὴ τέχνη. Εἶναι νέα, ἔχει τὴν καλλιτεχνικὴν ὁρμὴν καὶ ἀρχίζει τὸ στάδιο τῆς γερὰ καταρτισμένης καὶ σὲ σύλληψιν καὶ σὲ ἐκτέλεσιν